

Znaš, dolutaš mi ponekad u misli.
Kao duh nekog prošlog vremena
Sakriješ se među retke ruskih romana.
Pa provodim sate i sate
Tragajući za tobom.
Ima te svugdje ovih dana;
Ponekad te pronađem u porculanskoj kutiji,
Što stoji već danima na ormaru
I čuva slike dana koji su minuli.
Često te pronađem u plavoj svilenoj haljini;
Onoj koju si volio najviše.
Tvoj miris doluta s daškom vjetra,
Uvuče se u nozdrve,
I odvede me u neka davna proljeća,
U dane kada smo bili sretni.
Sanjali o nama, o budućnosti.
Odvede me u lunapark,
Posjedne me na drvenog konjića,
I zavrti taj ringišpil.
Letim tada nebesima,
Ne znajući što je san, a što java.
Hajde dječace, pruži mi ruku.
Dopusti da te povedem u prošlost.
Da ti pokažem o kakvoj su ljubavi pisali
Svi oni veliki ruski pisci.
Nismo mi za Shakespearea,
Nije ovo tragedija u četiri čina.
Mi smo oni koji će na ovu točku dodati još dvije.
Nastavit ćemo ondje gdje smo stali.
Samo mi pruži ruku.

Ana Ivančević